

[Finansministeren.]

agitatoriske Hensigt at holde Uvillien mod Skatten vedlige. Der er heller ikke Tvivl om, at hvis man havde fulgt den modsatte Fremgangsmaade, vilde Turisterne slet ikke have følt sig stødt over det, forudsat at Priserne ellers var nogenlunde rimelige.

Det ærede Medlem har endvidere dvælet stærkt ved, at Afgiften er faldet fra 20 Millioner i 1924—25 til 14 $\frac{3}{4}$  Million i 1928—29. Dette Fald er imidlertid ingenlunde foruroligende og er oven i Købet i det væsentlige standset. I 1926—27 indbragte Skatten 14 972 000 Kr. og i 1927—28 14 700 000 Kr. Det er altsaa et betydeligt mindre Fald, end der er paa adskillige af de andre indenlandske Forbrugsafgifter, og den Nedgang, der er sket, ledsages af ganske tilsvarende Nedgang i Udbyttet af de andre indenlandske Forbrugsafgifter. F. Eks. er Ølskatten faldet fra 29 626 000 Kr. i 1925—26 til 25 $\frac{1}{2}$  Mill. Kr. i 1927—28; saa forholdsvis er Restaurationsskatten faldet mindre end Ølskatten. Thi Ølskatten er ikke paalagt som en procentvis Ydelse, men som et fast Beløb; og for Restaurationsskattens Vedkommende kommer ikke blot de Faktorer, der har bevirket Nedgangen i Ølskattens Provenu og Nedgangen i Provenuet af andre indenlandske Afgifter, som f. Eks. Spiritusafgiften, i Betragtning, nemlig den økonomiske Krise, der har hersket i disse Aar; men ogsaa den anden, nemlig at Restaurationsskatten, fordi den er en procentvis Afgift, automatisk er gaaet ned. Derfor betyder dette Fald aldeles ikke nogen særlig Nedgang i Omsætningen, og den Nedgang, der har været, er endda forholdsvis mindre end Nedgangen i Omsætningen for de andre indenlandsk beskattede Forbrugsartiklers Vedkommende.

Det ærede Medlem mente, at det var saa overordentlig store Beløb, der maatte afskrives som tabt. Det kan jeg slet ikke indrømme. Jeg har ved en tidligere Lejlighed til Brug for et Samraad i Finansudvalget faaet opgivet fra Skattedepartementet, at i 1926—27 var det kun 2 à 3 pro mille af Beløbet, der var afskrevet som uerholdeligt, hvilket for en Skat af denne Art maa siges at være et meget ringe Beløb, og paa Forespørgsel til Departementet om, hvorvidt de afskrevne Beløb er steget forholdsvis siden hen, har jeg faaet det Svar, at det er de ikke.

Det ærede Medlem var meget stærkt inde paa en Omtale af det Luksuselement, som der sikkert er i denne Beskatning, og hvormed jeg ogsaa i sin Tid har begrundet

den, og det ærede Medlem benægtede, at der her er Tale om Luksus. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der i Loven er taget alle de Kauteler, som det var rimeligt at tage, for at skaane det Restaurationsforbrug, som ikke kunde kaldes Luksusforbrug. Af Hensyn til de Handelsrejsende kom saaledes Bestemmelsen ind om, at Skatten reduceres til en Trediedel af det normale, naar det drejer sig om Fortæring, der er forbundet med Ophold paa Hotel; endvidere finder den samme Reduktion Sted, hvor der træffes Aftale om Kost maanedsviis, noget, der jo ganske særligt sker for ubemidlede Vedkommende, og endelig skal jeg nævne Lovens § 6, hvor der siges, at Fritagelse ydes ikke alene for Omsætning fra Kaffevoogne og lignende Gadehandel og for sædvanemæssige Ydelser til det i en Virksomhed ansatte Personale, altsaa Marketenderier og lignende, men kan ogsaa tilstaaes Gæstgiverier og Beværtninger uden Udskænkning af stærke Drikke i Hjem for Arbejdere, Søfolk, Soldater, tjenestesøgende og dermed lige stillede, saafremt Hjemmet virker i velgørende Øjemed og uden økonomisk Fordel for Enkeltmand, samt i øvrigt saadanne Foreninger og lignende, hvor ganske særlige Forhold gør sig gældende. Hermed er der skabt en Række af Ventilur, hvorved ubemidlede i de allerfleste Tilfælde vil kunne unddrage sig denne Restaurationsskat eller i alt Fald kun kommer til at betale den i et meget begrænset Omfang.

Det ærede Medlem har endvidere anført, at denne Skat findes nu kun i Norge, men er forladt andre Steder. Dette er ikke rigtigt. Den er ikke forladt hverken i Belgien eller i Frankrig eller i Italien, og i flere Lande, hvor der ikke betales nogen særlig Restaurationsskat, er der gennem andre Afgifter, almindelige Omsætningskatter, Patentafgifter o. s. v., ogsaa en Beskatning, der rammer Restauratørerne.

Men alt dette er for saa vidt uden Værdi. Min Hovedindvending imod Lovforslaget, der gør, at jeg ikke vil modtage det, er dog den, at det vil medføre et Indtægtsfald, som, efter hvad vi nu kan skønne med Hensyn til Statens Indtægter og Udgifter, ikke vil kunne bæres uden en Kompensation. Det vil medføre et Indtægtsfald allerede for det Finansaar, vi nu snart gaar ind i, Finansaaret 1929—30, paa en 2—3 Mill. Kr., og et Indtægtsfald paa 15 Mill. Kr., naar vi fra 1933 staaar overfor Skattens fuldstændige Ophævelse. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen Finansminister skulde kunne tage Ansvaret for en saadan Forringelse af Statsindtægterne uden